

δικ του, ἄςε πού ἐρχότανε σεκλετισμένος... Γι' αὐτό
υπογογράφισαμε.

«—Προχτές πού λές, βρήκε στό καφενεῖο τὸν ἄντρα
μου ἕνας πού εἶτανε φίλος τοῦ γιου μου τὸν καιρὸ
πού πήγγαναν μαζί στό σκολεῖό. Εἶχε κεφάλι, βλέπεις,
τὸ παιδί κ' ἀπούδασε. Μὲ εἶχανε κ' τὸν τρόπο τους
αἱ γονοὶ του.

«—Ἐσύ 'σαι, τοῦ κάνει, τοῦ Παναγιώτη ὁ πα-
τέρας»

«—Ναί,» τοῦ εἶπε ὁ ἄντρας μου.

«—Ἐχετε χαιρετισμοῦ ἀπὸ τὸ γιό σας. Τώρα
εἶναι καλὰ...»

«Τοῦ εἶπε πολλὰ γιὰ τὸν Παναγιώτη.

«—Καλὸ παιδί, μὲ ἔχει κακὲς συνήθειες. Κι' ἂν τὸ
βρίζουν στὴ φυλακὴ, εἶναι γιὰτὶ δὲν ἀκούει. Ἐγὼ
ἤθελα νὰ τὸν πάρω ὑπὸ πτέρυγαν, μὰ πάλι ντροπέμουνα,
γιὰτὶ ξέρω πὼς τὸ παιδί εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια,
κ' ἔπειτα εἶμαστε πέντε χρόνια μαζί στό σκολεῖό 'εἰ-
δὲν πηγαίνει. Ἦρθε μὲ ἄδεια γιὰ καμμιά ἡδομέδα
πὲς κ' ἐπὶ μητέρα του ἂν θέλει τίποτα νὰ τοῦ πα-
ρηγγεῖλει.»

«Καὶ πήγα, παιδάκι μου, τὴν ἄλλη μέρα, κ' τὸν
περίμενα ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

«Σὺν τὸν εἶδα δὲν τὸν ἐγνώρισα.

«Ἐνας κρένος! Ἐνας ξεχωριστός! Γεμάτο χρυσὰ
σερβίτια τὸ κεφάλι του!

«Πήγα κοντὰ του.

«—Ἄν δὲν κάνω λάθος, τοῦ λέω, εἰσάγετε ὁ κύριος
Κοντάκης!

«—Ναί. Θὰ εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ Παναγιώτη...»

«—Μάλιστα...»

«—Τὸν ἔχω στό λόχο μου κ' προσπαθῶ νὰ τὸν
διορθώσω! μοῦ εἶπε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

«—Σὰς, παρακαλῶ, τοῦ κάνω ἐγὼ, ὅσο εἶναι κον-
τὰ σας νάχετε τὴν ἔννοια του, ἔτσι νὰ σὰς χαρῆ ἡ
μάννα πού σας ἔχει... Ἐμεῖς πιά δὲν κοιμόμαστε
οὔτε νύχτα, οὔτε μέρα μὲ τὸ συλλογισμό του.

«Καὶ τὴν ὥρα πού τὸν ἀποχαιρέτησα ἤθελα νὰ τὸν
φιλήσω σὰ μάννα γιὰ τὰ χρυσὰ λόγια πού μοῦ εἶπε
κ' μ' ἠσύχασε, μὰ ντροπήκα, κ' τοῦ φίλησα τὸ
χέρι.

«—Νὰ τὸν πάρετε, τοῦ εἶπα, ὑπὸ πτέρυγαν γιὰ νὰ συμ-
μαζευτῆ. Νὰ τὸν πάρετε, γιὰτὶ σὰς πρέπουσα κ' ὑπε-
ρέτες!»

«—Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπα, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω,
κ' ἄλλα παιδιὰ εἶναι ἔτσι. Νέος εἶναι εἰκοσιδύο
χρονῶν.

«—Παιδάκι μου, μὲ σταμάτησε ἀξάφνα, ἐδῶ πού σοῦ
μιλάω σὰ μάννα, ἐδῶ πού σοῦ λέω τὸν πόνο μου,
παιδάκι μου, κ' μὴ βγεῖ λόγος ἀπὸ τὸ στόμα σου...
Πίνει τὸ χάσις!

«—Γι' αὐτὸ μὰς ἔφευγε, εἶπε συμπερασματικὰ, ἀπὸ
τὴ ντροπὴ του, γιὰτὶ ἡ καρδιά του μέσα εἶναι καλὴ
κ' μὰς λυπότανε... Ἐπινε τὸ χάσις κ' ἐρχόταν

ἔπειτα ἀπὸ νύχτες κρυφὰ. Κουραλισμένος, νηστικὸς,
ἀδύνατος, ἀκούρευτος... σὺν οὐρανοτάκῳ!»

«—Καὶ τὸν ἐβρίζε ὁ πατέρας του, τοῦσερνα κ' ἐγὼ!...
Κατέβριζε τὸ κεφάλι του κ' γινότανε κίτρινος σὰ
ζαφορὰ κ' σὰ φαύγαμε ἀπ' τὴν κάμκρα, κλειδωνό-
τανε κ' ἔκλαιγε μοναχός του. Τί πράμα νάσαι αὐτὸ
τὸ χάσις; ρωτοῦσε κ' ἀνιστέναζε. Τί πράμα νάσαι;
Νάσαι γλυκό;... νάσαι πικρό; Τί κάνει στὰ συλ-
λοϊκὰ τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν μπορεῖ σὺν τὸ δοκιμάσει
πιὰ νὰ τὸ κόψει; Τοῦς φέρνει, λένε, ὁμορφο ὕπνο, τοῦς
σκοτίζει, κ' ὄλα τὰ ξεχνᾶνε!... Μὰ τί ἔννοιες εἶχε
τὸ παιδάκι μου κ' ἤθελε νὰ ξεχάσει;... Μιὰ φορὰ
μοῦ τὸ φέρανε λαβωμένο, τόχανε χτυπήσει μὲ μα-
χαίρι στό κεφάλι, κ' τὰ ὄσα τράβηξα ὡς πού νὰ τὸ
γιατρέψω!...

Ἐσκούπισε τὰ μάτια τῆς, γιὰτὶ εἶτανε δακρυσιμέ-
να, κ' μὲ κινήσεις μετρημένες ἔβγαλε μιὰ φωτο-
γραφία ἀπὸ τὸ στήθος τῆς.

Τὴν πήρε τὸ μάτι μου. Εἶτανε ἕνας νέος, ψηλός,
στρατιώτης, μὲ τὸ πηλίκιο ὡς τὰ μάτια κατέδασμέ-
νο ἔξω ἀπὸ τὸ ἀπάνω χεῖλη πού εἶταν κἄπως παχὺ
κ' σκέπαζε τὸ κάτω, εἶχε κἄποια λεπτότητα ἡ φυ-
σιογνωμία του.

Ἡ μάννα του πάντα τὴν κοίταζε, κ' σὰ νὰ μὴν
εἴμουνα κοντὰ τῆς, τὴ φίλησε κ' τῆς εἶπε μὲ φωνὴ
συγκινημένη.

«—Ἄν μὰς ἀκουγεῖς τὴ νύχτα πού δὲ μὰς παίρνει
ὁ ὕπνος πὼς κλαίμε κ' πὼς μουγκρίζουμε, ἐγὼ κ'
ὁ πατέρας σου, θάχωνες πάλι τὸ πόρινό σου δάκρυ!

Ἐγκατέλειψε τὴ φωτογραφία κ' ἀφαιρέθηκε μαζί
τῆς.

Τραβήγτηκα σιγὰ σιγὰ κ' τὴν ἀφῆσα ἀκίνητη
ἐκεῖ πού τὴν εἶχα συναντήσει: μιὰ μέρα Ἀπριλιάτικη
νὰ μαζεύει χαμομήλι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὸν
Ἥλιο.

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ

GABRIEL VOLLAND

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ἐσὺν ἀρχαῖος κολεμιστής πού ἀφήνει τὴν ἀμάχη
κ' ἀπὸ κονάκι ἀργογυρνᾷ μὲ πικραμένο ἀγκέλι,
τὰ στ' ἀκουράνια τὰκλωτὰ, στὴν καθ' ἀνάστη ῥάχη
τὸ δαίλι νάτο πού ἔρχεται, τὸ μυστικὸ τὸ δαίλι...
Πέρα πλανιέται ὁ ἴσκιος του μὲς στό κολωνοστάσι,
πού ὀλημερῆς θρονιάζονται συλλογισμένοι οἱ γέροι.
Καθίζει πλάι τους σιγαλά, σὰ γιὰ νὰ ξεποστᾷση,
τὸν ὕπνο τὸν ἐξώπνητο σὴ σκέψη τους νὰ φέρη.
Καὶ σὺν τὸ ἐσπερινὸ τὸ φῶς στὰ οὐράνια τρεμοσβύσει
κ' ἀργολεστρήσει ὀλόθαμα στὴν καρωμένη φύση,—
φραγγεῖ τῆς μέρας κ' τοῦ ἡλίου, ὁ δολερὸς τζελάτης,
κ' τότες βλέπει ἀπάντηα τῆς ξώρας ὁ διαβάτης
νὰ δομᾷ μιὰ νύχτ' ἀνέσπλαχνη, δυνάστης Ταμερλάνος,
μ' ἐν' ἄστρο ἀναγκυρῶντας στό γαλινὸ τοῦ κράνος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ